

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ 2013

ΟΝΟΜΑ:

ΠΕΡΙΟΧΗ:

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ:

ΗΛΙΚΙΑ: 18-25 25-35 34-45 45-55 55+

1. Γνωρίζετε τον ραδιοσταθμό 2MM; ΝΑΙ ΟΧΙ

2. Είστε ΑΝΔΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

3. Ποιες ώρες ακούτε το 2MM;

Πρωί Μεσημέρι Απόγευμα Βράδυ Νύχτα

4. Αν δεν ακούτε, γιατί δεν ακούτε;

- Δεν με ενδιαφέρει το ελληνικό ραδιόφωνο
 Δεν πιάνω τον σταθμό στο ράδιο μου
 Δεν μ'αρέσουν οι εκπομπές
 Άλλος λόγος

5. Τι σας αρέσει να ακούτε περισσότερο στο 2MM;

- Ειδήσεις
 Αθλητικά
 Μουσική
 Σύνδεση με την Ελλάδα
 Συζήτηση
 Κοινωνικά θέματα
 Άλλο (παρακαλούμε εξηγήστε)

6. Ποια είδη μουσικής σας αρέσει να ακούτε στο ράδιο;

- Δημοτικά τραγούδια
 Ρεμπέτικα τραγούδια
 Τραγούδια της πίστας
 Ποιοτικά λαϊκά τραγούδια
 Έντεχνη μουσική
 Ροκ
 Μπαλάντες
 Νέο κύμα
 Ξένη μουσική
 Άλλο

7. Ποια είναι η αγαπημένη σας εκπομπή στο 2MM;

8. Τι άλλο θα θέλατε να ακούτε στο 2MM που δεν ακούτε τώρα;

Παρακαλώ όπως στείλετε τις απαντήσεις στην διεύθυνση του σταθμού μας:

503-507 Marrickville Rd
 Dulwich Hill, NSW 2203

Οι Έλληνες ομογενείς επιστρέφουν στην Αυστραλία λόγω κρίσης

Η μεγάλη οικονομική κρίση που πλήττει την Ελλάδα έχει ως αποτέλεσμα να επιστρέφουν στην Αυστραλία πρώην ομογενείς, πολιτογραφημένοι Αυστραλοί, που εδώ και δεκαετίες είχαν εγκατασταθεί στην Ελλάδα. Με το νέο κύμα μετανάστευσης από την Ελλάδα που καταφθάνει στην Αυστραλία και που στην συντριπτική πλειοψηφία του αποτελείται από ομογενείς που έχουν την αυστραλιανή υπηκοότητα ασχολήθηκε το αυστραλιανό ραδιοπληροπτικό δίκτυο του ABC με εκτενές ρεπορτάζ του στο οποίο τονίζεται ότι πρόκειται, κυρίως, για παιδιά πρώην ομογενών, που γεννήθηκαν ή πήγαν στην Ελλάδα σε μικρή ηλικία μεγάλωσαν εκεί και έκαναν οικογένειες και επιχειρήσεις. Οι περισσότεροι από αυτούς, έχουν την αυστραλιανή υπηκοότητα, είναι παντρεμένοι και επιστρέφουν στην Αυστραλία με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους για να αρχίσουν στην κυριολεξία από την αρχή τη ζωή τους. Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν είναι μεγάλες και δεν έχουν να κάνουν μόνο με την προσαρμογή τους και την εύρεση εργασίας στη «νέα τους» πατρίδα, αλλά και με την κοινωνική τους συναναστροφή. Αν και έχουν την υπηκοότητα και γνωρίζουν αγγλικά, είναι σαν να έρχονται άγνωστοι μεταξύ αγνώστων σε μια «ξένη χώρα», άσχετα αν γεννήθηκαν και έζησαν εδώ τα παιδικά τους χρόνια. Στο ρεπορτάζ του ABC σημειώνεται, επίσης, ότι, οι νεοφερμένοι συμπατριώτες μας αντιμετωπίζουν μεγαλύτερα προβλήματα απ' όσα αντιμετώπισαν οι γονείς τους που μετανάστευσαν στην Αυστραλία τις δεκαετίες του 1950, 60 και 70.

Τότε τα πράγματα ήταν πιο εύκολα για τους νεοφερμένους, αφού τους περίμεναν εδώ συγγενείς και συγχωριανοί τους, οι οποίοι τους παρέχαν

στέγη, τους βοηθούσαν να βρουν δουλειά και τους στήριζαν ψυχολογικά μέχρι να προσαρμοστούν και ορθοποδήσουν. Σήμερα δεν υπάρχει τέτοιο δίκτυο προστασίας και αλληλοϋποστήριξης γεγονός που δυσκολεύει ακόμα περισσότερο τα πράγματα για τους νεοφερμένους που προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους. Τις δεκαετίες της μαζικής μετανάστευσης η ελληνική κοινότητα ήταν πολύ πιο δεμένη, ενώ τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει και δεν υπάρχει αλληλοβοήθεια. Μια τέτοια περίπτωση ομογενή που έφυγε από την Αυστραλία όταν ήταν παιδί και επέστρεψε πρόσφατα με τη σύζυγό του, είναι αυτή του Δημήτρη Κασιτόπουλου, ο οποίος ήλθε στην Αυστραλία με τους γονείς του το 1970 σε ηλικία επτά ετών.

Όπως είπε ο ίδιος, οι γονείς του ακολούθησαν το μεγάλο (τότε) μεταναστευτικό ρεύμα και μετανάστευσαν, όπως όλοι, για να κάνουν λεφτά και να βελτιώσουν τη ζωή τους. Στην Αυστραλία πήγε σχολείο και απέκτησε φίλους, μέχρι που κάποια στιγμή, μετά από επτά χρόνια, οι γονείς του αποφάσισαν να επαναπατριστούν.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, δεν μπορούσε να προσαρμοστεί στο σχολείο επειδή δεν ήξερε, προφανώς, να γράφει και να διαβάζει ελληνικά και οι γονείς του τον έστειλαν στο αμερικάνικο κολέγιο. Επειδή, όμως, δεν τα έβγαζαν πέρα οικονομικά τον σταμάτησαν και τον έστειλαν να μάθει την τέχνη του ταπεισίερν. Για 30 χρόνια είχε δική του επιχείρηση και όλα πήγαιναν καλά μέχρι που η κρίση χτύπησε την Ελλάδα και τον ανάγκασε να κλείσει την επιχείρησή του και να επιστρέψει στην Αυστραλία με τη σύζυγό του Λουκία και να αρχίσουν από την αρχή τη ζωή τους.

Ντοκιμαντέρ για τον μοναδικό Αβορίγινα που πολέμησε στην Κρήτη

Η ιστορία του Αβορίγινα Ρεγκ Σόντερς, του μοναδικού αυτόχθονα στρατιώτη της Αυστραλίας που πήρε μέρος στη Μάχη της Κρήτης, κατά των Γερμανών, έγινε ένα ντοκιμαντέρ διάρκειας 52 λεπτών. Σκηνοθέτης και παραγωγός του ντοκιμαντέρ, που επιδοτήθηκε και από την αυστραλιανή πολιτεία, είναι ο δημοσιογράφος Μάικλ Σουίτ.

Η πορεία του Σόντερς είναι εντυπωσιακή: Από το μέτωπο της Βόρειας Αφρικής στη Μάχη της Κρήτης και από εκεί στην Κορέα, έμεινε στην ιστορία ως ο μόνος Αβορίγινας που απέκτησε τον βαθμό του αξιωματικού στον αυστραλιανό στρατό.

Η κόρη του Ρεγκ Σόντερς, Γκλέντα, έχει πει πολλές φορές πως ο πατέρας της έλεγε πως χρωστά τη ζωή του στους Κρήτες. Εξάλλου η ίδια και μέλη της οικογένειάς της είχαν επισκεφθεί το νησί προκειμένου να γνωρίσουν μέλη της οικογένειας που τον φυγάδευσε μετά τη Μάχη της Κρήτης το 1941.

Το ταξίδι - προσκύνημα της οικογένειας Σόντερς και η επανένωσή της με την οικογένεια της Βασιλικής Τζαγκαράκη από το χωριό Λαμπινή της Κρήτης είχε πάρει μεγάλη δημοσιότητα στην Αυστραλία. Η επανένωση των δύο οικογενειών, του Ρεγκ Σόντερς και της Βασιλικής Τζαγκαράκη, ήταν συγκινητική.

Ο ίδιος ο Σόντερς θεωρούσε

τη Βασιλική Τζαγκαράκη ως την πιο γενναία γυναίκα που είχε γνωρίσει. Η οικογένεια Τζαγκαράκη πρόσφερε καταφύγιο στο Ρεγκ Σόντερς και άλλους στρατιώτες σε ένα απομονωμένο ξωκλήσι έξω από το χωριό Λαμπινή. Ο Ρεγκ Σόντερς κατάφερε τελικά να διαφύγει από την Κρήτη το 1942, πολέμησε στη συνέχεια στον Πόλεμο της Κορέας και προήχθη σε λοχαγό.

Ο Σόντερς μόλις είχε ολοκληρώσει την εκπαίδευσή του βρέθηκε στο πυροβολικό και κλήθηκε να μεταβεί στο μέτωπο της Βόρειας Αφρικής, εν μέσω του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Την πρώτη του μάχη την έδωσε εναντίον των Ιταλών στη Βεγγάζη.

Αρχές Απριλίου το τάγμα του μεταφέρθηκε στην Ελλάδα με σκοπό να συμμετέχει στην ανάσχεση της γερμανικής επέλασης. Τα συμμαχικά στρατεύματα μετά από σταδιακές υποχωρήσεις αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την ηπειρωτική Ελλάδα και ο Σόντερς βρέθηκε στο πλοίο 'Κόστα Ρίκα' που απέπλευσε από την Καλαμάτα με προορισμό την Αλεξάνδρεια.

Αυτό το ταξίδι όμως δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, αφού το πλοίο δέχτηκε επίθεση στον κόλπο της Σούδας από γερμανικά αεροπλάνα και άρχισε να βουλιάζει. Βρετανικά σκάφη διέσωσαν τους ναυαγούς και τους αποβίβασαν στην Κρήτη. Πλέον το

τάγμα του Σόντερς εντάχθηκε στη φρουρά του νησιού. Με τη γερμανική εισβολή, ο Σόντερς βρέθηκε να μάχεται στα Χανιά, όπου σκότωσε για πρώτη φορά στρατιώτη. «Είδα έναν Γερμανό να σπκώνεται και είχα καθαρό οπτικό πεδίο. Ήταν ένας εύκολος στόχος. Θυμάμαι τη στιγμή, που ήταν σαν να πυροβολώ ένα καγκουρό...», είχε δηλώσει ο ίδιος. Με τα συμμαχικά στρατεύματα να εγκαταλείπουν το νησί και τους συμπολεμιστές του να πιάνονται αιχμάλωτοι, ο Σόντερς κατάφερε να γλυτώσει. Κρυβόταν σε σπηλιές, ντυνόταν με την παραδοσιακή κρητική φορεσιά και έμαθε ακόμα και την ντοπιολαλιά! Έτσι απέκτησε στενούς δεσμούς με τους ντόπιους, συμβιώνοντας μαζί τους επί 11 μήνες. Τελικά έφυγε από το νησί τον Μάιο του 1942 με ένα βρετανικό υποβρύχιο και επέστρεψε στην πατρίδα του. Η ζωή μετά τον στρατό για τον Σόντερς, περιλάμβανε ενασχόληση με την υλοτομία αλλά και με τη βιομηχανία μετάλλων. Στη συνέχεια εργάστηκε για τα δικαιώματα των Αβοριγίνων στην Αυστραλία. Αφήνοντας πίσω του δέκα παιδιά, από δύο γάμους, ο Σόντερς πέθανε σε ηλικία 70 ετών στις 2 Μαρτίου του 1990, από καρδιακό πρόβλημα. Οι στάχτες του σκορπίστηκαν με τον παραδοσιακό τρόπο των Αβοριγίνων στη λίμνη Κόνταχ.